

Ligia Cristina Florea

ÎNTÂMPĂRI AMUZANTE CU PĂSĂRI DE ORAȘ

Povestiri pentru cei mici
și pentru cei mari,
iubitori de animale
sau simpli păsărari

Andreas Print

Cuprins

Capitolul I - GÂLCEAVĂ ÎNTRE VECINI! / 3

Capitolul II - FUGA LUI KAKADU / 6

**Capitolul III - MISIUNEA SECRETĂ
A PORUMBELULUI ANTON / 11**

Capitolul IV - PUIUL DE GRAUR ȘI PUIUL DE CUC / 14

Capitolul V - ÎNȚELEPTUL DOMN BUFNIȚOI / 17

Capitolul VI - CINE-I HOȚUL? / 22

Capitolul VII - SĂ AJUTĂM UN PRIETEN! / 25

Capitolul VIII- ÎMPREUNĂ, DIN NOU! / 28

Capitolul 1

GĂLCEAVĂ ÎNTRE VECINI!

Iarna venise deja, sărbătorile se apropiau cu pași repezi. Deși ora nu era încă târzie, înserarea pusese stăpânire pe oraș, iar luminile se aprindeau una câte una. Cele mai multe păsări se duseseră deja la culcare, fiecare pe unde-și avea locul, sub streșini, în poduri vechi, prin tot felul de cotloane și unghere ale clădirilor, iar altele, precum guguștiucii și mierlele, se adăpostiseră sub crengile brădușilor din parc.

Numai ciorile nu ajunseseră încă în copacii dintre blocuri, unde înnoptau de obicei. Zburau grăbite, într-un stol mare și zgomotos.

- *Ce-o mai fi și asta?* întrebă **Cioara Nr. 167**, simțind ceva rece pe cioc.
- *Ha, ha, ha! Un fulg de zăpadă!* o lămuri, amuzată, **Cioara nr. 123**.
- *Ești doar un pui, de-abia acum începi să-nveți!* De unde era să știi? o încurajă **Cioara nr. 2**.
- *O să-ți povestesc eu, dragule, despre anotimpuri!* îi șopti mămica lui, atingându-l cu ciocul.
- *Haideți, toată lumea să se așeze pe crengi, s-a întunecat!* dădu ordin **Cioara nr. 1**, care era cea mai bătrână și mai înțeleaptă dintre toate, căci avea, nici mai mult, nici mai puțin decât 30 de ani!

Și stolul, care înnegrise cerul, se roti de câteva ori deasupra unor case, apoi începu să coboare către doi stejari dezgoliți de frunze. Fiecare își căuta locul, mai sus ori mai jos, pe-o

creangă mai groasă ori mai subțire. Ciorile mai vârstnice preferau ramurile groase de mai jos, iar puii se așezau către vârful copacilor, ca să mai stea la taclale puțin.

– *Cârâiți tot timpul, m-ați trezit din somn!* le certă **coțofana Pană-Albă** care, de fapt, nici nu dormea. Îi plăcea, doar, să se ia de ceilalți.

– *Câr, câr, câr, dar ce supărăcioasă ești, vecină!* îi răspunse **Cioara nr. 100**.

– *În fiecare seară faceți la fel! Veniți târziu și deranjați pe toată lumea!* se băgă în discuție și **ciocănitorea Picățica**, bună prietenă cu **Pană-Albă**.

– *Ei, lăsați, suratelor, că la vară n-o să ne mai vedeți! O să dormim în afara orașului, la răcoare! Voi, ceilalți, puteți să stați aici, cât vreți, că nouă n-o să ne pese dacă vă e cald sub penel!* îi dădu replica **Cioara nr. 73**.

În sfârșit, toată lumea își găsi locul preferat pe crengi și cele mai multe păsări moțâiau deja, încălzindu-se una lângă alta.

Dar, dintr-odată, orașul întreg se luminează și scânteie atât de tare, cu zeci și sute de salbe colorate, atârinate de stâlpii de iluminat!

– *Ce se-ntâmplă, ce se-ntâmplă?* sări cât colo **Cioara nr. 180**, tot un pușor neștiutor, și el.

– *Vai, ce m-am speriat, era cât pe-acți să cad!* se vaită o altă cioară, abia ținându-se c-o aripă de creangă, să nu alunece.

(Nu mi-e clar dacă pasărea se speriasă și ea de luminile strălucitoare sau doar glasul alarmat al suratei ei o trezise din somn!)

– *Hei, sunt beculețele de sărbători!* tresări **Cioara nr. 62**, bătând din aripi.

– *Tu ce te bucuri așa?* o întrebă **Cioara nr. 50**.

– *Păi, cum să nu mă bucur? Nu vedeți ce frumos e orașul?* răspunse **Cioara nr. 62**.

– *Și ce treabă avem noi cu asta? Noi suntem păsări, nu oameni!* se miră **doamna Mierlă**, care urmărise toată discuția dintr-un brăduț.

– *Da, dar pe lângă oameni trăim și noi!* nu se lăsă **Cioara nr. 62**.

– *Aici are dreptate! Dacă mă uit mai atent, parcă și mie-mi place orașul mai mult așa!* interveni **pițigoiul Albăstrel**. (și cele mai multe păsări își clătinară ciocurile în semn de aprobare.)

– *Cioc, cioc, cioc!* se auzi de undeva, pe-aproape.

– *Cine bate așa, oare?* se întrebară toate.

– *Uitați, e papagalul Kakadu!* zise **sticlelele Năsturel**. (I se spunea așa, deoarece, ca orice sticlete, avea pe cap o pată mică, roșie, ca un nasture.)

Într-adevăr, într-un balcon închis din apropiere, cocoțat pe-o colivie argintie, se afla un papagal cu creastă. El bătea în geam, ca să le atragă atenția păsărilor de afară.

– *Bună seara, domnule Kakadu!* îl salută politicos **Cioara nr. 1**.

– *Bună, bună, bună, bună!* exclamă papagalul, umflându-se tot în pene, ca să arate, pe-semne, cât este de frumos. (Și era, într-adevăr, foarte chipeș, cu pene albe și creastă galbenă, ca o coroană de aur.)

– *Mămico, de ce se repetă domnul papagal?* întrebă un puișor de cioară.

– *Așa vorbește el, drăguță!* răspunse pasărea cu penajul negru și lucios.

Unii se apropiară de balcon, ca să audă mai bine.

– *Deci? S-au aprins, în sfârșit, și pe-afară, luminițele de sărbători?* întrebă **papagalul Kakadu**, cu un aer superior.

– *Așa se pare! Cirip! Cip, cip!* îi răspunse **vrăbioiul Aripioară**.

– *Foarte bine, foarte bine! Deși eu le-am văzut deja, le-am văzut deja!* adăugă el, plin de importanță.

– *Cum să le vezi? Păi, dacă acum le-au aprins?!* își exprimă nedumerirea **guguștiucul Augustin** care, până acum, tăcuse mâlc.

– *Eu le văd, în fiecare iarnă, înaintea voastră! Stăpânii mei împodobesc mereu bradul de Crăciun cu instalații luminoase, frumos colorate! Așa că cele de afară nu mă impresionează!* răspunse papagalul.

– *Atunci de ce ai mai întrebat?* se răsti, ușor supărată, **Cioara nr. 30**.

– *Uite-așa, din simplă curiozitate!* îi răsă în nas **Kakadu**.

– *Da? Atunci află că nici pe noi nu ne interesează instalația ta de brad! E mult mai frumos să privești luminițele de-afară!* i-o reteză **Cioara nr. 50**, tocmai cea care, puțin mai devreme, nu înțelegea bucuria suratei ei cu **numărul 62**.

– *Ha, ha! Ha, ha! Mă faceți să râd! Păi, eu stau iarna la căldură, nici nu cunosc ce-i frigul, vara stau la umbră în balcon, dar am și aer! Nu trebuie să alerg toată ziua după apă și mâncare, iar stăpânii mă iubesc și mă alintă, îmi pun muzică să ascult, ne jucăm împreună, nici nu mă țin închis în colivie, intru eu, doar dacă vreau!*

– *Să-ți fie de bine! Tot mai fericiți suntem noi, că suntem liberi, în natură!* îi răspunse **pițigoiul Albăstrel**.

– *Și nu stăm nici singuri!* completă **coțofana Pană-Albă**, cu năduf.

Și, cu acestea, îi întoarseră cu toții spatele, luându-și zborul, fiecare către locul lui de înnop-tat.

– *Oh, vai, vai!* se auzi, dintr-odată, în spatele lor.

Când își întoarseră privirea, îl văzură pe **papagalul Kakadu** vărsând șiroaie de lacrimi și suflându-și nasul coroiat.

- *Ei, ce s-a întâmplat? De ce plângi?* întrebă **Cioara nr. 3**, cu mirare.
 - *Fiindcă aveți dreptate: Mă simt tare singur! Voi sunteți toți prieteni, zburați unde vă place, iar eu stau toată ziua la geam și vă privesc cum vă distrați!*
 - *Păi, de ce n-ai spus așa?* întrebă **vrăbioiul Aripioară**.
 - *Mi-a fost rușine și, ca să mă simt și eu bine, am vrut să fac pe grozavul! Dar am greșit! Vreau să fiu prietenul vostru! Deși... m-am purtat urât!*
 - *Nu-i nimic, **Kakadu**, te iertăm! Îl încurajară păsările. Vom fi prietenii tăi mereu!*
 - *Bravo! Acum, că ne-am împăcat, haideți cu toții la culcare! S-a făcut atât de târziu! Îi îndemnă **Cioara nr. 1**.*
- Și păsările, obosite, adormiră într-o clipită, iar larma lor se opri, în sfârșit.

Capitolul 2

FUGA LUI KAKADU

- A** doua zi, de dimineață, ciorile se treziră primele, iar gălăgia lor deșteptă pe toată lumea. Ninsese, nu mult, însă destul cât să acopere străzile și acoperișurile caselor cu un strat fin de zăpadă.
- *Bună dimineața!* zise **Cioara nr. 6**, scuturându-se după somn.
 - *Ți-au căzut două pene, surato! Ce faci, năpârlești în mijlocul iernii?* o atenționează **Cioara nr. 10**.
 - *Ei, am mai îmbătrânit și eu!* răspunse **Cioara nr. 6**, râzând. *Nu face nimic, e-n firea lucrurilor.*
 - *la uitați, ce de zăpadă!* exclamă **vrăbioiul Aripioară**, de sub streășina unde se adăpostise peste noapte.
 - *E frumos, dar să găsim hrană e mai greu acum!* zise **doamna Mierlă**.
 - *Găsim noi ceva: gândăcei pe sub coaja pomișorilor, poate chiar câte o bucătică de pâine! În Parcul Central sunt mai mereu semințe. Vin oameni cu suflet bun și le lasă acolo, special pentru noi!* le încurajă **Cioara nr. 1**.
 - *Hrană multă să găsiți!* le ură tuturor **doamna Mierlă**.
 - *Mulțumim, mulțumim!* răspunseră păsările.
- Și, după înviorarea aripilor, fiecare își luă zborul în câte-o direcție.
- Între timp, **sticletele Năsturel** și **pițigoii Albăstrel**, prieteni buni, se apropiară de balconul în care stătea **papagalul Kakadu**. Acesta privea cu tristețe pe fereastră cum stolul de ciori și celelalte păsări își luau zborul în zări.
- *Bună dimineața, **papagalule Kakadu!*** zise **sticletele Năsturel**.